

כשאם אחת מאשימה את האחרות בתיכנון, ומסע תענוגות

מחזיקים אתכן על תקן של גרושות. אתן צעירות, ויש לכן סיכוי להתחתן שוב. אבל אנחנו שכלנו בן." אילנה רומנו, ששוחחה איתו (הוא סירב להניח להגירטה מארקס לדבר) זכתה בקיי תון של צוננים: "אתם מעולם לא הזמנתם אותנו, ולא התייעצתם איתנו. אתם מחלי- טים על הכל בלעדיו ואפילו להדליק לפי- דים לזיכרו של מוני לא נתתם לאם. תמיד נתנו את הכבוד הזה האלמנות!" אמר. טוענת אילנה: "קשה לשמור איתם על קשר, מפני שרוב ימות השנה הם שוהים בביתם שבמינכן."

לדיבריהן של מימי ואילנה, היחסים המי עורערים בין אלמנתו של ויינברג לבין אמו, היא שגרמה לאם לשלוח את המכתב טעון חומרי-הנפק.

מוני ויינברג גדל ללא אביו מאז היותו בן תישעה חודשים. משך תקופה קצרה גודל על-ידי אמו, וכאשר נישאה בשנית, נמסר לידי סבתו, שגידלה אותו עד היותו בן שמונה-עשרה.

לדבריה של מימי ויינברג, לא היה למוני כל קשר עם אמו, שהתגוררה כל העת בגרמניה. האם לא ידעה על נישואיו של מוני למימי, ולא הכירה את כלתה אלא בעת טכס ברית-המילה של נכדה, גור. מייד אחרי האסון נפגשו שנית, אך בפעם זו בנסיבות הרבה פחות נעימות. הנרייטה מארקס היתה היחידה מבין כל ההורים השכולים שבאה אל האלמנה בתביעה לתת לה, כפי שקבע החוק דאז, שישיות מעובון המנוח (בינתיים שונה החוק, ולהורים שכר- לים אין כל חלק בעיזבון). מימי, שלבנה גור מלאו שבועיים ביום האסון, התגוררה באותה עת בווייל שהעמיד מכוון וינגייט לרשותה ולרשות בעלה. העיזבון שהותיר אחריו בעלה, כלל, לדבריה, טלוויזיה, שול- חן, כיסאות, ארון, מקרר מיושן, כיריים של גז, מכונית שהיו עליה חובות, ושלושת אלפים לירות בבנק שיועדו לקניית מכו- נתיכביסה. היא סירבה להתחלק עם האם השכולה בעיזבון, וזו תבעה אותה לדין, כשבבית-הדין הופיעה דורשת כי מה ש מגיע לה יילקח מן האלמנה ויתרם, בשמה, למכוון וינגייט.

החמות ירדה לחיי הכלה

אך בכך לא תמו היסכסוכים. לדברי מימי דרשה ממנה חמתה, שהגיעה מי גרמניה, שתתן לה את כל המדליות והתעודות שבהן זכה בנה על הישגיו בספורט. היא גם דרשה ממנה שתחזיר לה צמיד

רומנו ויינברג

באותו בניין בתוכנית למ"ד. שתיהן פעילות בקרב בני-המשפחות

הכסף קיבלתי אני ממשלת גרמניה. בבית-הקברות נבחו עשרות אנשים. אי- בדתי את השליטה על עצמי, וסטרתי לו. מייד אחרי כך לקחתי את הילד, נכסתי לי- אוטו ונסעתי. הוא הלך למיטרה, וחוך הצייטשה השיג אישור רפואי ששברתי לו בוחן וצוואר. המיטרה באה ועצרה אותי. העיתונאי משה לרר שיחרר אותי בערבות. אבל גם כאן לא הסתיימו הצרות. הוא הגיש נגדי תביעה. כל זה היה רק כדי להוציא ממני את מאתיים-וחמישים אלף הלירות שקיבלתי מגרמניה. הם החליטו לרדת לי- חיי.

כשפרצו לדירתם בחיפה, הם הודיעו למיטרה שהם חושדים בי. המיטרה באה אלי הביתה, וערכה חיפוש ואפילו לקחו ממני טביעת-אצבעות. אמו של מוני גם הפיצה כאלו מוני התכוון להתגרש

השכולות של אסון מינכן. אילנה פעילה גם בקרב ועד נפגעי פעולות האיבה, שהוא בן-חורג שאינו חוסה בצילו של שום מוסד ממלתי. מאחר שבין חבריו נמצאים גם אזרחים ערבים רבים.

מנכ"ל ההתאחדות לספורט — אומרים, כי נציגי המישפחות משלמים את הכרטיס לי- מונטריאל מקיבם. העזרה היחידה הניתנת לנציגים, לדיברי אישים אלה, היא בצד האירגוני. הכרטיס טים יירכשו, מכספם, על-ידי התאחדות לספורט, הקהילה היהודית תארח אותם, ומישרד-התוחן יעניק להם הגנה ביטחונית ויעוץ במידת הצורך.

על חשבון מי נוסעים?

כך אי כך, קיימות שתי דיעות: האחת טוענת כי על המישפחות הש- כולות לנסוע ולהזכיר לעולם את אסון מינכן. בדיעה זו מחזיקים בני המישפחות. הדיעה השנייה טוענת, כי הדבר רק יקר- מס נגד ישראל את המישלחות הספורט- איות מכל העולם, שיראו בכך נסיון להש-

המתאבנה על כבוד המתים

בית את החג הספורטאי. לפי גישה זו, יש להסתפק בהסגנת-אבל שקטה — הצמדת פס שחור לדגל המדינה במיצעד הסתיחה. לגבי הטענה הרווחת בציבור, כאילו נוסעים נציגי המישפחות על חשבון מש- לסי-המיסים, הרי האלמנות עצמן טוענות, בעקשנות, כי הן משלמות את דמי הכרטיס מכיסן (אילנה רומנו אומרת כי את הכסף לגסיעה היא לוקחת מרווחיה מניירות-ערך, שקנתה מכספי הפיצויים שקיבלה מגר- מניה).

גם נציגיהם של מוסדות ממשלתיים — יריב אורן, מנכ"ל הרשות לספורט שליד מישרד-ההינוך-והתרבות; יוסף עינבר, יו"ר הוועד האולימפי הישראלי ושמואל ללקין,

ממני מייד אחרי האולימפיאדה. בסך-הכל היינו נשואים אחד-עשר חודש, ואני לא זוכרת תקופה שבה הייתי מאושרת יותר מאשר בתקופת נישואי." אילנה רומנו, שהכירה את מוני שנים רבות, אמרה שמעולם לא ניראה כה מאו- שר, כמו בתקופת נישואיו למימי. "לידתו של גור רק הוסיפה לאושרו", אמרה. מסיפה מימי: "אם אמו היתה באמת רוצה לכבד את זיכרו, היא היתה באה לבקר את הזכר היחידי שנותר ממנו. את בנו גור בן הארבע. אבל היא, שטוענת שאיבדה בן יחיד, לא באה אפילו לראות איך נראה נכדה היחידי." הנרייטה בארקס עצמה, המתגוררת דרך-

שהעניקה לה כאשר נולד הנכד, ואת חלי- פת-הצמר שנתנה לנכדה במתנה. מספרת מימי: "לאחד מטיכסי-האור כרה שהתקיימו בבית-הקברות בפתח- תיקווה, שם קבור בעלי, הגיעו גם אמו, ובעלה, לודוויג. הוא נישא אלי, ואמר לי: 'למה את לא אומרת לה שלום?' לא ענית, ואז הוא צעק: 'תגידי שלום לאמא של מוני!' אמרתי: 'אני לא רוצה להגיד שלום.' ואז הוא פתח את פיו וצעק: 'זונה! את רצחת לי את הבן ולקחת לי את הכסף!' מוני לא היה בנו, והוא לא גידל אותו. את